

30. 7. 2010

ID: 65154

Procesní nástupnictví

Předmětem řízení o návrhu ve smyslu ustanovení § 107a o.s.ř. není posouzení, zda tvrzené právo (povinnost), které mělo být převedeno nebo které mělo přejít na jiného, dosavadnímu účastníku svědčí či nikoli, popř. zda podle označené právní skutečnosti bylo převedeno (přešlo) na jiného, neboť takové posouzení se již týká věci samé, o níž se při zkoumání procesního nástupnictví nerozhoduje, nýbrž k tomuto se soud vyjadřuje až v rozhodnutí o věci samé.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 30 Cdo 5071/2007, ze dne 22.10.2009)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce F.-T., společnost s r.o., zastoupeného advokátem, proti žalovanému L. N., zastoupenému advokátkou, o zaplacení 119.530,- Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu Praha-východ pod sp. zn. 3 C 53/99, o dovolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 7. června 2007, č.j. 23 Co 122/2007-562, tak, že rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 7. června 2007, č.j. 23 Co 122/2007-562, a rozsudek Okresního soudu Praha- východ ze dne 25. dubna 2006, č.j. 3 C 53/99- 496, ve znění opravného usnesení téhož soudu ze dne 11. ledna 2007, č.j. 3 C 53/99-538, se zrušují, a věc se vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Okresní soud Praha-východ na základě žaloby o vydání bezdůvodného obohacení, resp. na náhradu škody rozsudkem ze dne 25. dubna 2006, č.j. 3 C 53/99-496, ve znění opravného usnesení téhož soudu ze dne 11. ledna 2007, č.j. 3 C 53/99-538, uložil žalovanému zaplatit žalobci částku 119.530,- Kč s příslušenstvím a rozhodl o náhradě nákladů řízení a náhradě nákladů placených státem.

K odvolání žalovaného Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 7. června 2007, č.j. 23 Co 122/2007-562, rozsudek soudu prvního stupně podle § 219 občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Věc posoudil jako nárok žalobce na náhradu škody, přičemž rozhodl o povinnosti k náhradě škody v plné výši ve smyslu § 179 odst. 3 na věc se vztahujícího zákona č. [65/1965](#) Sb.(dále jen „zákoník práce“). Toto rozhodnutí bylo zástupkyni žalovaného doručeno dne 19. července 2007, přičemž právní moci nabylo téhož dne.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dne 17. července 2007 včasné dovolání, jehož přípustnost odvozuje z ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. Dovolací důvod spatřuje v naplnění předpokladů ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř. Konstatuje, že žalobce nemá aktivní legitimaci v předmětném sporu, dále, že vznesená námitka promlčení byla opodstatněná, resp., že počátek běhu promlčecí doby není podmíněn tím, že si poškozený uvědomí důsledky skutečností známých mu od samého počátku; poukazuje též na to, že důkazní břemeno ve vztahu k další objektivní promlčecí době nese žalobce. Žalovaný navrhl, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

K dovolání se vyjádřil žalobce a navrhl jeho odmítnutí z důvodu jeho nepřipustnosti.

Dovolací soud přihlédl k čl. II bodu 12. zákona č. [7/2009](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, a konstatuje, že dovolání bylo podáno oprávněnou osobou, řádně zastoupenou advokátem podle ustanovení § 241

odst. 1 o.s.ř., stalo se tak ve lhůtě vymezené ustanovením § 240 odst. 1 o.s.ř., je charakterizováno obsahovými i formálními znaky požadovanými ustanovením § 241a odst. 1 o.s.ř. a je přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř., neboť dovolací soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam, protože fakticky řeší právní otázku aktivní legitimace žalobce v této věci v rozporu s hmotným právem (§ 237 odst. 3 o.s.ř.). Poté rozsudek Krajského soudu v Praze přezkoumal v souladu s ustanovením § 242 odst. 1 až 3 o.s.ř. a dospěl k závěru, že toto dovolání je důvodné.

Z ustanovení § 242 o.s.ř. vyplývá, že právní úprava institutu dovolání obecně vychází ze zásady vázanosti dovolacího soudu podaným dovoláním. Dovolací soud je přitom vázán nejen rozsahem dovolacího návrhu, ale i uplatněným dovolacím důvodem. Současně je však v případech, je-li dovolání přípustné, povinen přihlídnout i k vadám uvedeným v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o.s.ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Z obsahu napadeného rozsudku pak vyplývá, že odůvodnění výroku ve věci samé je v zásadě postiženo vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, neboť nelze ověřit na základě jakých úvah dospěl k faktickému, i když jinak nijak nezdůvodňovanému, závěru o aktivní legitimaci žalobce.

Dovolání žalovaného vychází z dovolacího důvodu podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř., které dopadá na případy, kdy dovoláním napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, t.j. je poznamenáno nesprávným právním posouzením. Jde o omyl soudu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav, kdy soud buď použije jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jestliže sice aplikuje správný právní předpis, avšak nesprávně jej vyloží. Nesprávné právní posouzení věci může být způsobitelným dovolacím důvodem jen tehdy, bylo-li rozhodující pro výrok rozhodnutí odvolacího soudu.

Podle ustanovení § 249 odst. 1 zák. práce k přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů může dojít jen v případech stanovených tímto zákoníkem nebo zvláštním právním předpisem.

Podle zákoníku práce přecházejí práva a povinnosti z pracovněprávních vztahů na straně zaměstnavatele v případech uvedených v ustanoveních § 205d odst. 8, § 249 odst. 2, § 251 a § 251a. Zvláštní právní předpisy upravují přechod práv a povinností z pracovněprávních vztahů na straně zaměstnavatele například v ustanoveních § 480 a § 487 obch. zák.1, § 27a zákona č. [328/1991 Sb.](#), o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů, § 17 zákona č. [92/1991 Sb.](#), o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, ve znění pozdějších předpisů, § 338zk odst. 1 písm. c) o. s. ř. aj.

Je vyloučeno, aby přechod práv a povinností z pracovněprávních vztahů nastal jen na základě smlouvy (dohody) zaměstnavatele s jiným zaměstnavatelem (resp. obecně s jiným subjektem), aniž by šlo o smlouvu (dohodu), s níž zákoník práce nebo zvláštní právní předpisy přechod práv a povinností z pracovněprávních vztahů spojují.

V projednávané věci usnesením Okresního soudu Praha-východ ze dne 25. října 2005, č.j. 3 C 53/99-477, podle ustanovení § 107a o.s.ř. rozhodl v označené věci o vstupu obchodní společnosti F.-T., spol. s r.o., na místo dosavadního žalobce obchodní společnosti I. F.-T., spol. s r.o.. Rozhodnutí odůvodnil tím, že právní skutečnost - smlouva o postoupení pohledávky ze dne 14. prosince 2004 - má za následek přechod uplatněného nároku na první z uvedených právnických osob.

Smlouva o postoupení pohledávky (§ 524 a násl. obč. zák.) je dvoustranný právní úkon, který uzavírá původní věřitel (postupitel) s jinou osobou (postupníkem). Předmětem smlouvy je postoupení určité pohledávky (práva na plnění od dlužníka) původního věřitele postupníku, který se stává věřitelem dlužníka na místě původního věřitele (postupitele). S uzavřením smlouvy o postoupení pohledávky ani zákoník práce, ani zvláštní právní předpisy nespojují přechod práv a povinností z

pracovníprávních vztahů.

Smlouva o postoupení pohledávky, jejímž předmětem je nárok z pracovníprávních vztahů, tedy není takovou právní skutečností, která by byla způsobilá mít za následek přechod (převod) práva (nároku z pracovníprávních vztahů) na jiného (obdobně srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 17. března 2004, sp.zn. 21 Cdo 2659/2003). S touto okolností se však odvolací soud (stejně jako soud prvního stupně) v napadeném rozhodnutí nikterak nevypořádal a fakticky tak bez dalšího vyšel z toho, že sporem dotčený nárok skutečně přešel na současného žalobce. Přitom však nelze odhlédnout od skutečnosti, že předmětem řízení o návrhu ve smyslu ustanovení § 107a o.s.ř. není posouzení, zda tvrzené právo (povinnost), které mělo být převedeno nebo které mělo přejít na jiného, dosavadnímu účastníku svědčí či nikoli, popř. zda podle označené právní skutečnosti bylo převedeno (přešlo) na jiného, neboť takové posouzení se již týká věci samé, o níž se při zkoumání procesního nástupnictví nerozhoduje, nýbrž k tomuto se soud vyjadřuje až v rozhodnutí o věci samé (obdobně srovnej usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 10. března 2009, sp.zn.30 Cdo 767/2009), což se v souzené věci nestalo.

Jelikož rozsudek odvolacího soudu není možno ve výroku ve věci samé v řešení uvedené otázky klasifikovat jako přezkoumatelný, přičemž tato výtku platí i pro rozsudek soudu prvního stupně, je třeba uzavřít, že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 241a odst. 2 písm. a/, § 242 odst. 3 o.s.ř.). Protože tedy nelze dovoláním napadený rozsudek Krajského soudu v Praze (stejně jako rozsudek Okresního soudu Praha-východ) pokládat za správný (§ 243b odst. 2 o.s.ř.), Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) toto rozhodnutí, spolu s rozhodnutím Okresního soudu Praha-východ zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2 a 3 o.s.ř.). K projednání věci nebylo nařízeno jednání (§ 243a odst. 1 o.s.ř.).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů , judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Bezplatná obhajoba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Omezení vlastnického práva veřejným prostranstvím a bezdůvodné obohacení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Opomenuté vyjádření účastníka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Služební poměr](#)
- [Svéprávnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určitost sankcionované povinnosti](#)
- [Pohledávka](#)
- [Náhrada škody](#)
- [Náhrada škody](#)
- [Dražba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Insolvenční řízení a náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)